

Arrest

nr. 194 909 van 13 november 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DE CORTE
Binnenstraat 39/1
9300 AALST**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 8 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 augustus 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE CORTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, komt op 15 oktober 2016 België binnen op legale wijze. Haar verblijf wordt toegestaan tot 15 januari 2017.

Op 4 april 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit bevel wordt haar ter kennis gebracht op 13 april 2017.

Bij aangetekend schrijven van 11 april 2017 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 187 294 van 22 mei 2017 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekster had ingediend tegen het bevel ter kennis gebracht op 13 april 2017 verworpen.

Op 6 juli 2017 geeft de arts-adviseur haar advies.

Op 7 juli 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag van 11 april 2017 onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.04.2017 bij onze diensten werd ingediend door:

P., N. (R.R.: xxx)

nationaliteit: Kazachstan

geboren te A. op (...)1940

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging töt verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 06.07.2017 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden töt ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden. (...).”

Op 7 juli 2017 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam + voornaam: P., N.

geboortedatum: (...)1940

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Kazachstan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonbaar op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"2DE MIDDEL-SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT JO. ARTIKEL 9TER VW.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de materiële motiveringsplicht houdt in dat beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd."

Dit heeft drie met elkaar onlosmakelijk verbonden verplichting tot gevolg: "de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn, zij moeten beantwoorden aan de realiteit, ten slotte moeten zijn 'draagkrachtig' zijn, d.i. de beslissing effectief verantwoorden."

De juiste motivering moet worden opgevat als een resultaatsverbintenis.

In casu werd de materiële motiveringsplicht van verweerster geschonden aangezien de motivering van verweerster niet gebaseerd is op motieven die aan de realiteit beantwoorden.

Artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Het advies van de geneesheer-adviseur d.d. 6 juli 2017 leest als volgt:

"(...)"

Vooreerst gaat verweerster hier volledig voorbij aan het feit dat verzoekster momenteel de nodige zorg, hulp en ondersteuning wel degelijk ontvangt, namelijk door haar dochter en kleindochters. Zij woont momenteel in bij haar dochter, die er samen met haar eigen dochters voor zorgt dat verzoekster haar medicijnen inneemt, haar dagdagelijkse verzorging en hygiëne krijgt, geen maaltijden overslaat, niet zelf aan de slag gaat met huishoudelijk apparaat, haar doktersafspraken nakomt, enzovoorts.

Daarnaast kreeg cliënte wel degelijk de nodige medicatie toegediend, zoals de geneesheer-adviseur ook zelf opmerkt in zijn advies d.d. 6 juli 2017: verzoekster kreeg Donezepil toegediend, een cholinesteraseremmer die de achteruitgang door de ziekte van Alzheimer vertraagt. Deze medicatie werd noodgedwongen stopgezet omwille van bijwerkingen zoals evenwichtsstoornissen bij verzoekster, waardoor zij ten val kwam. Er wordt evenwel gezocht naar een alternatief geneesmiddel.

Bovendien blijkt uit deze bewoording dat niet daadwerkelijk werd onderzocht, in eerste instantie OF er al een opvang of behandeling mogelijk is in het land van herkomst, maar vooral ook niet werd nagegaan of dergelijk gebrek aan adequate behandeling, gelet op de toestand van verzoekster, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Nochtans is verweerster verplicht hiernaar reeds in de ontvankelijkheidsfase onderzoek naar te voeren. Het volstaat niet dat de arts-adviseur in zijn advies enkel stelt dat de ziekte niet voldoet aan de omschrijving van artikel 9ter, §1 wegens afwezigheid van een risico op onmenselijke behandeling, zonder ook uitdrukkelijk te hebben onderzocht of de facto een adequate behandeling aanwezig is in het land van herkomst.

Daar niet werd onderzocht of in het thuisland van verzoekster al dan niet een adequate verzorging of opvang mogelijk is, kan niet zonder meer worden besloten dat er geen risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling zo verzoekster zou worden teruggestuurd naar het land van herkomst.

Daarnaast dient de nodige nadruk gelegd te worden op het woord kennelijk in de wettekst van artikel 9ter Vw. Volgens rechtspraak duidt dit woord op datgene "waarvan het bestaan of de aard voor een redelijke geest dermate overtuigend als aannemelijk overkomt dat nader onderzoek niet nodig lijkt".

De arts-adviseur van verweerster stelde zo onder meer dat het moeilijk is om verzoekster te scoren op de MMSE-test, gelet op het feit dat zij zelf geen Nederlands spreekt. Dit betreft enkel een subjectieve beoordeling, een loutere opinie van de arts-adviseur, die bij deze tests niet aanwezig was. Het lijkt dan ook dat zij deze conclusie niet kan trekken zonder minstens de bij de tests aanwezige artsen te hebben gehoord. Evenmin vroeg de arts-adviseur de resultaten van de tests op, waardoor een beoordeling van de inhoud er van absoluut onmogelijk is.

Hoe dan ook kan niet worden ontkend dat de tests, die op enkele maanden tijd werden uitgevoerd, aantonen dat het geheugen van verzoekster met rasse schreden achteruitging en allesbehalve normaal functioneerde.

De arts-geneesheer lijkt in zijn advies de diagnose, gesteld door dokters C., P. en D. F. te betwisten. Zij stelt dat verzoekster "mogelijks" beginnende dementerend is, dit volledig in tegenspraak met wat dokters D. F. en P. verklaren in hun attesten d.d. 31 oktober 2016 en d.d. 20 januari 2017 en bovendien volledig in strijd met het standaard medisch attest van de hand van dokter C., dat werd gevoegd bij de aanvraag tot medische regularisatie.

Zie: Stuk 7-9

Het gaat zelfs zo ver dat de arts-geneesheer dé dementie van verzoekster zonder meer voorstelt als "normale ouderdomsvergeetachtigheid" en "desoriëntatie (...) door het over- en weerreizen tussen België en Kazachstan, zoals men hier in België ook desoriëntatie ziet bij bejaarden die verhuizen of opgenomen worden in een ziekenhuis of rusthuis".

Het komt verzoeker voor dat de arts-geneesheer nochtans de gestelde diagnose niet kan betwisten, althans niet in de ontvankelijkheidsfase. Om de diagnose gesteld door een arts of zelfs geneesheer-specialist te betwisten en weerleggen, moet minstens een onderzoek ten gronde worden gevoerd, waarbij de verzoekende partij ook daadwerkelijk door de arts-geneesheer wordt onderzocht.

Verder lijkt uit de in de aanvraag medische regularisatie ten overvloede dat hier in geen geval sprake kan zijn van een "normale ouderdomsvergeetachtigheid" of een gewone "desoriëntatie door het heen- en weerreizen tussen België en Kazachstan".

Voor verzoekster hier in oktober 2016 met een geldig visum aankwam, was het immers meer dan een jaar geleden dat zij in België op bezoek was geweest. Bovendien werd zij in Kazachstan ook reeds geconfronteerd met erge verwardheid en desoriëntatie. Zij vergat waar zij heen ging, waar zij woonde, wanneer zij de laatste keer haar dochter had gezien,....

Het feit dat geneesheer in standaard medisch attest en in attest d.d. 27 januari 2017 uitgaande van dokter C. stelt dat de ziekte progressief en onomkeerbaar is en verzoekster absoluut behoefte heeft aan mantelhulp, toont in se al aan dat de ziekte van verzoekster een voldoende graad van ernst kent die een medische regularisatie zou verantwoorden.

Het is volstrekt irrealistisch dat een ziekte waarvoor geen behandeling mogelijk is, doch slechts medicatie kan worden gegeven om de progressie af te remmen en daarnaast dagelijkse verpleging en hulp nodig is, geen duidelijke graad van ernst met zich meebrengt.

De geneesheer-adviseur stelt in zijn beslissing dat verzoekster op heden geen behandeling ondergaat, zodat het niet nodig zou zijn om daadwerkelijk na te gaan of een behandeling in het land van herkomst mogelijk is. Vanzelfsprekend ondergaat verzoekster geen behandeling; dementie of alzheimer is immers een ongeneeslijke aandoening waarvan de progressie enkel kan worden gepoogd af te remmen! Dit betekent geenszins dat een medische regularisatie niet mogelijk zou zijn!

De aanvraag tot medische regularisatie en de daarbij gevoegde medische attesten, waaronder het standaard medisch attest van dokter C., beantwoorden volledig aan de ratio legis van artikel 9ter Vw., aangezien het de ziekte, graad van ernst en noodzakelijk geachte behandeling (opvang) uitdrukkelijk vermeldt.

Indien de geneesheer dan toch van mening was dat deze gegevens ansich onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een ernstig risico inhoudt voor haar fysieke integriteit, dan had hij in elk geval moeten onderzoeken of een adequate behandeling in het thuisland voorhanden is.

Dit gebeurde in casu niet. ' '

Daarnaast wenst verzoekster te wijzen op het arrest van Uw Raad d.d. 11 januari 2013 met nummer 94.91011:

"Uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift kan aldus worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan dementie en dat zij als gevolg van deze aandoening actueel is aangewezen op mantelzorg. Uit dit laatste volgt dat de behandelende arts aangaf dat zij als gevolg van deze aandoening niet meer in staat is om volledig voor zichzelf te zorgen zonder de hulp van anderen. Gelet op het gegeven dat verzoekster lijdt aan een ziekte die op zichzelf genomen ernstig en ongeneeslijk is en die berust op een geleidelijke achteruitgang van het functioneren van de hersenen enerzijds en waarbij in het standaard medisch getuigschrift wordt aangegeven dat deze ziekte zich reeds in een stadium bevindt waarin verzoekster is aangewezen op mantelzorg - zo niet zij zal verkommeren of verongelukken - anderzijds, dient te worden aangenomen dat verweerder in casu kennelijk onredelijk handelde door vast te stellen dat het bij de aanvraag voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 14 maart 2012 "geen enkele uitspraak [toont] omtrent de ernst of graad van ernst van de ziekte

In het specifieke geval van een aandoening met de kenmerken van dementie kan verweerder niet worden gevolgd waar hij in zijn nota met opmerkingen stelt dat de vereiste van mantelzorg niet wijst op de graad van ernst van de aandoening.

Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond."

Uit dit arrest blijkt duidelijk dat de diagnose van dementie an sich volstaat om te spreken van een "kennelijk ernstige aandoening".

Gelet op al het voorgaande, moet aldus de schending van de materiële motiveringsplicht worden vastgesteld."

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het tweede middel

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht ;*
- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing niet gesteund zou zijn op motieven dewelke aan de realiteit zouden beantwoorden. De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat de arts-adviseur voorbij is gegaan aan het feit dat zij op heden wel degelijk zorg, hulp en ondersteuning ontvangt vanwege haar dochter en kleindochters.

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder herhaalt dat de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet er niet toe gehouden is om te onderzoeken of de verzoekende vreemdeling in het land van herkomst elke vorm van hulp of ondersteuning kan bekomen, dewelke in België gebeurlijk wordt verstrekt.

De arts-adviseur dient in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet uitsluitend te onderzoeken of de medische situatie van de verzoekende vreemdeling van die aard is dat er een reëel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, bij gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.

Voormelde vraag werd door de arts-adviseur in het advies dd. 06.07.2017 duidelijk ontkennend beantwoord, onder uitdrukkelijke verwijzing naar de motieven op grond waarvan tot het besluit werd gekomen.

Het loutere feit dat de verzoekende partij op heden bij haar dochter inwoont en zorgen zou ontvangen van haar dochter en kleindochters, volstaat aldus allerm minst om te besluiten dat de verzoekende partij lijdt aan een aandoening, zoals bedoeld in artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij wel degelijk medicatie heeft toegediend gekregen, benadrukt verweerder dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat medicatie werd stopgezet, hetgeen de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift ook erkent. Het enkele gegeven dat de verzoekende partij in het verleden reeds medicatie kreeg toegediend, doet uiteraard niets af aan de vaststelling van de arts-adviseur dat de verzoekende partij op heden geen enkele behandeling ondergaat.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij op heden geen enkele behandeling ondergaat én gelet op het feit dat de arts-adviseur heeft vastgesteld dat er ook zonder behandeling in het land van herkomst momenteel geen risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat bijkomend onderzoek diende te worden gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst.

Zie ook:

"Anders dan verzoekers voorhouden heeft de arts-adviseur onderzoek gevoerd aangaande de behandeling in hun land van herkomst, aangezien hij uitdrukkelijk stelt dat de aandoeningen geen risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit en geen risico voor een onmenselijke of vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zouden bestaan in het land van herkomst. De bewering van de verzoekende partijen dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot een onderzoek van het direct levensbedreigend karakter van de aandoeningen waaraan zij lijden, is, gelet op voorgaande vaststellingen, zonder meer incorrect." (R.v.V. nr. 126.173 dd. 25.06.2014)

Verweerder laat -in antwoord op de verdere kritiek van de verzoekende partij- voorts gelden dat de arts-adviseur allerm minst louter op grond van de taalbarrière heeft geoordeeld dat geen beginnende dementie wordt aangetoond. Uit het advies dd. 06.07.2017 blijkt dat voorts wordt gewezen op het feit dat de andere onderzoeken een volstrekt normaal resultaat kenden.

Terwijl tevens werd gewezen op het feit dat de vastgestelde desoriëntatie in tijd en ruimte een normaal gevolg zijn van het heen-en weer reizen tussen België en Kazachstan.

Geheel ten onrechte tracht de verzoekende partij het gedegen advies van de arts-adviseur te reduceren tot de vaststelling dat de score bij de MMSE-test mogelijks lager ligt omdat de instructies moesten worden vertaald.

Zelfs indien moet worden aangenomen dat de verzoekende partij aan beginnende dementie lijdt, dan nog vermog de arts-adviseur vast te stellen dat er op heden geen reëel risico is voor het leven of de

fysieke integriteit, dan wel op een vernederende of onmenselijke behandeling bij gebrek aan behandeling in het land van herkomst.

Het loutere feit dat de aandoening naar de toekomst toe mogelijks in die zin zal evolueren dat de verzoekende partij meer zorg en ondersteuning nodig heeft, doet niets af aan het feit dat de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de actuele gezondheidssituatie van de verzoekende partij dient te onderzoeken en aldus niet dient te motiveren over de gebeurlijk te verwachten evolutie van de aandoening.

Zie ook:

“In de mate dat de verzoekende partij meent dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geen standpunt heeft ingenomen over de mate waarin de ingeroepen pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, merkt de Raad op dat niet blijkt dat de ambtenaar-geneesheer nog een verder onderzoek dient te voeren, of verder dient te motiveren, indien hij vaststelt dat noch een aandoening blijkt die een reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De verzoekende partij weerlegt, gelet op hetgeen voorafgaat, de concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet. Zo weerlegt zij niet dat de behandeling geen effect meer heeft zo er al sprake kan zijn van PTSD, en dat het in casu gaat om een banale anxio-depressieve toestand gerelateerd aan de situatie van de migrant. Gelet op deze vaststellingen drong een verder onderzoek naar de invloed op de ziekte-toestand ingeval van terugkeer naar het land van herkomst zich dan ook niet op. Het gegeven dat de psychische problemen hun oorsprong zouden vinden in het land van herkomst, hetgeen evenwel niet bewezen is zoals blijkt uit het advies van de arts-adviseur, vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen en er blijkt dan ook niet dat specifiek met dit element rekening diende te worden gehouden door de ambtenaar-geneesheer.” (R.v.V. nr. 117.116 van 17 januari 2014)

En ook:

“Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan immers niet worden afgeleid dat ook rekening moet worden gehouden met de loutere hypothese dat een vreemdeling in de toekomst ziek zou kunnen worden en met de vraag of een persoon die heden geen medische behandeling nodig heeft in de toekomst in zijn land van herkomst de nodige medische behandeling zal kunnen krijgen. (...) Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet ook niet dat de vraag of een vreemdeling de mogelijkheid heeft om op regelmatige tijdstippen een medisch onderzoek te ondergaan ten einde eventuele ziektes die zouden kunnen opduiken te ontdekken, bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf dient te worden betrokken.” (R.v.V. nr. 96.555 d.d. 04.02.2013)

En ook:

“Verzoekende partijen kunnen evenmin worden gevolgd waar zij betogen dat verwerende partij een nadere uiteenzetting had dienen te voorzien omtrent de eventuele toekomstige medische problemen van tweede verzoekende partij of de behandelingsmogelijkheden en de toegankelijkheid van medische zorgen met betrekking tot mogelijk later vast te stellen aandoeningen. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers louter betrekking op een bestaande gezondheidsproblematiek en in casu werd vastgesteld dat de borstkanker waaraan tweede verzoekende partij leed met succes werd behandeld.” (R.v.V. nr. 111 007 van 30 september 2013)

De kritiek van de verzoekende partij kan niet worden aangenomen.

Verweerder herhaalt dat het loutere feit dat de arts-adviseur een andere mening is toegedaan dan de behandelde artsen van de verzoekende partij allerminst volstaat om te besluiten tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De *in casu* van toepassing zijnde onderdelen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

en

“§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° (...);

2° (...);

3° (...);

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5°(...).”

Verzoekster voert onder meer aan dat niet daadwerkelijk werd onderzocht of er opvang of behandeling mogelijk is in het land van herkomst en dat evenmin werd nagegaan of dergelijk gebrek aan adequate behandeling, gelet op de toestand van verzoekster, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Nochtans is de verwerende partij ook in de ontvankelijkheidsfase verplicht om hiernaar een onderzoek te voeren. Artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet voorziet dat ook wordt onderzocht of *de facto* een adequate behandeling aanwezig is in het land van herkomst. Verzoekster wijst erop dat werd geattesteerd door haar behandelende arts dat de ziekte progressief en onomkeerbaar is en dat verzoekster absoluut behoefte heeft aan mantelzorg. De omstandigheid dat de arts-adviseur stelt dat verzoekster momenteel geen behandeling ondergaat, zodat het niet nodig is na te gaan of behandeling mogelijk is in het land van herkomst, betekent niet dat abstractie mag worden gemaakt van de voorgelegde medische attesten. Verzoekster ondergaat vanzelfsprekend geen behandeling aangezien dementie of Alzheimer ongeneeslijk is en er enkel kan worden gepoogd om de progressie ervan af te remmen. Uit de voorgelegde medische getuigschriften blijkt dat opvang en mantelzorg noodzakelijk zijn, de arts-adviseur had in elk geval moeten onderzoeken of een adequate behandeling (opvang) in het thuisland voorhanden is.

3.1.3.2. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het advies van de arts-adviseur van 6 juli 2017, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd. Dit advies luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf bij onze diensten ingediend op 11.04.2017.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 27/01/2017 van Dr. N. C. (huisarts) en de medische stukken d.d. 28/10/2016 van Dr. L. P. (neuroloog), 28/10/2016 van Dr. B. S. (radioloog) en 20/01/2017 van dr. M.V. (neuroloog) blijkt dat het gaat om een 76-jarige vrouw met mogelijks een beginnende dementie, waarvoor Donezepil als medicatie gegeven werd. Op 03/01/2017 werd de medicatie stopgezet wegens vermoedelijke bijwerkingen waardoor zij gevallen was (mictionele neuro-cardiogene syncope). Er werd geen vervolg raadpleging neurologie ingepland.

Van de geplande raadpleging op cardiologie en de Holter-monitoring van het hart zit geen verslag in het voorgelegde medische dossier.

De MMSE-score (http://www.vmszorg.nl/library/5842/Interpretatie_score_gestandaardiseerde_MMSE.pdf) schommelt tussen de 21/30 en 18/30, wat kan wijzen op een milde tot matige aanwezigheid van dementie, maar kan ook lager liggen omdat de instructies vertaald moeten worden. Het scoren van Mevr. P. is moeilijk wegens de taalbarrière, bovendien is het onmogelijk om normale ouderdomsvergeetachtigheid te onderscheiden van beginnende dementie. Het neurologisch onderzoek en EEG is verder volledig normaal. De desoriëntatie bij Mevr. P. werd veroorzaakt door het over- en weerreizen tussen België en Kazachstan, zoals men hier in België ook desoriëntatie ziet bij bejaarden die verhuizen of opgenomen worden in een ziekenhuis of rusthuis

(http://www.seniorennet.nl/Pages/Gezond_leven/Gezondheid_dementie_omgaan_met_beginnend.php). Bij terugkeer in hun vertrouwde omgeving verdwijnt de desoriëntatie in tijd en ruimte.

Momenteel houdt de ouderdomsvergeetachtigheid of beginnende dementie van betrokkene geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in Kazachstan indien er geen behandeling aanwezig zou zijn, vermits Mevr. P. momenteel ook geen behandeling ondergaat.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

Uit het standaard medisch getuigschrift van 27 januari 2017 van dokter N.C., dat bij de aanvraag werd gevoegd, blijkt het volgende:

- Onder het kopje B/Diagnose:

“Beginnende dementie vastgesteld hier door neuroloog wegens opvallende geheugenproblemen. Zo waren er problemen ook bij aankomst op de luchthaven v. Zaventem er is belangrijke desoriëntatie in plaats en tijd.

Op 9/1/2017 was er syncope waarnaar verdere uitwerking nog lopende is.”

- Onder het kopje C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder rubriek B/ en het derde streepje Voorziene duur van de noodzakelijke behandeling:

“Levenslang verder nood aan toezicht en goede omkadering d.m.v. mantelzorg en in toekomst mogelijk nood aan extra ondersteuning met thuisverpleging, familiehelp, ...”

- Onder het kopje D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?

“Zonder mantelzorg die voor dagelijks toezicht kan zorgen kunnen er gevaarlijke situaties ontstaan vb. ze kan verdwaald geraken, ze kan koolvuur open laten staan, ...

In Kazachstan is er geen familie meer aanwezig die deze zorgen kan opnemen.”

- Onder het kopje F/ Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist?

“Ja absoluut! Woont nu in bij haar dochter die toezicht houdt, aanspoort tot eten, haar vb. ook gevonden heeft op moment v. syncope, ...”

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat zij van oordeel is, na consultatie van de voorliggende stukken, dat het gaat om “ouderdomsvergeetachtigheid of beginnende dementie”, dat verzoekster geen medicatie meer neemt want deze werd stopgezet wegens vermoedelijke bijwerkingen, en dat er dus actueel geen risico is voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, noch een risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling zou zijn in het land van herkomst, vermits verzoekster momenteel geen behandeling ondergaat. Uit dit advies blijkt dat de arts-adviseur twijfelt aan de diagnose beginnende dementie maar deze niet uitsluit.

De arts-adviseur verduidelijkt dat verzoekster geen medicatie meer neemt en dus momenteel geen behandeling ondergaat.

Echter, het gegeven dat een niet uitgesloten aandoening zoals beginnende dementie niet te behandelen is met medicatie, staat er niet aan in de weg dat de vreemdeling die een aandoening heeft zoals dementie, ervoor kan worden behoed in een situatie terecht te komen die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Dat met “behandeling” niet alleen een medicamenteuze behandeling wordt bedoeld, blijkt uit het model van het standaard medisch getuigschrift. Dit document, dat de regelgever zelf heeft opgesteld te behoeve van de dienst Humanitaire Regularisaties bij de

Dienst Vreemdelingenzaken, voorziet dat de behandelend arts onder meer attesteert of mantelzorg al dan niet medisch vereist is (zie rubrieken C/ en F/ van de voorgedrukte vragen op het standaard medisch getuigschrift). Derhalve moet worden geoordeeld dat de noodzaak aan mantelzorg wel degelijk een element is dat bij de beoordeling van de aanvraag moet worden betrokken.

In casu moet worden vastgesteld dat de noodzaak tot mantelzorg in het standaard medisch attest dat door verzoekster bij de aanvraag werd gevoegd, duidelijk werd benadrukt, zoals hierboven weergegeven. De arts-adviseur zwijgt hier evenwel over, hetgeen een onzorgvuldig onderzoek aan de oppervlakte brengt in het licht van artikel 9ter en, in het bijzonder, de vereisten waaraan het standaard medisch getuigschrift moet voldoen. Minstens moet ook hier worden gesteld dat er *in casu* niet afdoende is gemotiveerd waarom de in het standaard medisch getuigschrift vermelde noodzaak aan mantelzorg niet in overweging wordt genomen.

De verwerende partij kan worden gevolgd waar zij in haar repliek op het derde middel (hierboven niet weergegeven) stelt dat een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet gegrond kan worden verklaard om de enkele reden dat verzoekster omringd wenst te worden door haar dochter en kleindochters. De verwerende partij gaat in deze repliek en in haar repliek op het tweede middel, hierboven weergegeven, echter wel voorbij aan het gegeven dat de arts-adviseur niet uitsluit dat er wel degelijk sprake is van een aandoening, met name beginnende dementie, en dat in het advies volkomen werd genegeerd dat er mantelzorg nodig is.

De argumenten van de verwerende partij doen bijgevolg geen afbreuk aan het feit dat de in het standaard medisch getuigschrift vermelde noodzaak aan mantelzorg niet in overweging wordt genomen.

Er is geen sprake van een correcte feitenvinding, de schending van de materiële motiveringplicht is *in casu* aangetoond.

Het tweede middel is in de besproken mate gegrond en dit leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.2.1. Verzoekster voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"Middel 4 - SCHENDING ARTIKEL 3 EVRM

Schending van het Europees Verdrag t t bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (4 nov. 1950).

Artikel 3 EVRM bepaalt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."

De beslissingen d.d. 7 juli 2017 zorgen ervoor dat verzoekster naar haar land van herkomst zou moeten terugkeren, ofschoon zij daar geen naaste familie of opvangmogelijkheid heeft die haar de zorg kunnen bieden die zij absoluut nodig heeft. Dat zij daadwerkelijk hulp in de vorm van mantelzorg of een opname in een rustoord nodig heeft, blijkt afdoende uit de verschillende medische attesten, gevoegd aan dit verzoekschrift.

In Kazachstan is verzoekster volstrekt op zichzelf aangewezen, en betekent zij wegens haar dementie een gevaar voor zichzelf. In Kazachstan is het tevens niet mogelijk zich te laten opnemen in een daartoe gespecialiseerd centrum - een opname is slechts mogelijk voor een maximale periode van anderhalve maand, nadat men een zeer strenge en langdurige selectieprocedure heeft doorlopen. Na deze periode is men terug volledig op zichzelf aangewezen; er bestaat geen thuishulp, thuisverpleging of mantelzorg die zich over verzoekster zouden kunnen ontfermen en haar de nodige hulp en zorg verlenen.

Zie: Stuk9

Zoals dokter C. in haar standaard medisch attest d.d. 27 januari 2017 laat optekenen, zou een terugkeer naar het thuisland en een volledig terugvallen op zichzelf erg gevaarlijke situaties in de hand kunnen werken.

Verzoekster is absoluut niet in staat nog voor zichzelf te zorgen en in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

Dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt ernstig en ongeneeslijk is, werd door Uw Raad reeds bevestigd in haar arrest d.d. 11 januari 2013 (zie supra).

Het terugsturen naar het land van herkomst van een persoon die daar geen enkele langdurige opvang- of zorgmogelijkheid heeft en die absoluut niet zelfredzaam is, die zal blijven aftakelen en helemaal geen besef meer zal hebben over verzorging, voeding, medicatie en de dagdagelijkse huishoudelijke taken, stelt ontegensprekelijk de deur open voor een onmenselijke of vernederende behandeling.

De bestreden beslissingen schenden aldus artikel 3 EVRM.”

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Betreffende het vierde middel

In een vierde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 3 EVRM, doordat een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk zou zijn.

In casu geeft verzoekende partij evenwel niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “een terugkeer naar het thuisland erg gevaarlijke situaties in de hand zou kunnen werken” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich heeft gebaseerd op het verslag van de arts-adviseur en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen. De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde dat er aan de verzoekende partij geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, bestaat eruit om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het komt aldus niet aan de Raad toe om een opportuiniteitsonderzoek te doen over de door de verzoekende partij aangebrachte medische attesten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gebaseerd op het verslag van de *arts-attaché die zoals hiervoor reeds werd uiteengezet rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Verzoekende partij toont met haar uiteenzetting in het verzoekschrift niet aan dat het kennelijk onredelijk was van de verweerder om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te baseren op het verslag van de arts-adviseur die daarenboven rekening hield met alle door de verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het vierde middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Er wordt op gewezen dat blijkens de gegevens van het dossier de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd geantwoord op de door verzoekster ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moet derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd. De argumentatie van de verwerende partij doet hieraan geen afbreuk.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9~~ter~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en de beslissing van dezelfde datum houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET